

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122382489
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122382489.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., D., E., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom F. - G. C., H. I. J. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Štefánikova č. 14, IČO 30 850 436, proti žalovanej A. K. C., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom F., C. J. XXXX/XX, zastúpenej SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Bratislava, Staré Mesto, ul. Šoltésovej č. 14, IČO 36 862 711, o zaplatenie 105,10 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. novembra 2022, č. k. 15C/34/2022-78 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e** a vo výroku III. **m e n í t a k**, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

Žalobca **m á** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 105,10 eur s úrokom z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 105,10 eur od 26.08.2022 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), konanie v časti úroku z omeškania 5 % zo sumy 105,10 eur od 25.10.2020 do 25.08.2022 zastavil (výrok II.), žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na upomínací súd domáhal proti žalovanej náhrady škody vo výške 105,10 eur s príslušenstvom spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s jeho cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť za účelom realizácie styku, ktorý bol žalovanou zmarený.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoP/3/2020 - 197 zo dňa 13.02.2020 bol neodkladným opatrením upravený styk otca s maloletým dieťaťom do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. 13P/118/2019 alebo 13P/91/2019 tak, že otec je oprávnený sa s maloletým B. sýkať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku, v čase od 14.00 hodiny do 17.00 hodiny v neprítomnosti matky s tým, že otec maloletého B. prevezme pred kultúrnym domom v F., L. M. L. a na tom istom mieste maloletého matke vráti, súčasne bol nariadený aj výkon rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2020. Z trestného oznámenia z 24.10.2020 vyplýva oznámenie žalobcu o nezrealizovaní styku so synom v deň 24.10.2020, po príchode k miestu jej bydliska mu odmietla otvoriť, preto privolal hliadku polície. Žalovaná ako matka dieťaťa nerešpektuje právoplatné uznesenie súdu, čo považuje za úmyselné marenie rozhodnutia a má za to, že sa dopúšťa trestného činu. Žalobca zároveň

oznamoval, že v deň 23.10.2020 telefonoval na Úrad vlády SR, kde mu pracovník uviedol, že styk dieťaťa je povolený a môže kvôli tomu porušiť zákaz vychádzania. Z SMS komunikácie so žalovanou v dňoch 23.10.2020 - 24.10.2020 vyplýva, že žalobca dňa 23.10.2020 o 11.26 hodine oznamuje žalovanej „zajtra odovzdanie na námestí podľa NO o 14h“. Žalovaná v ten istý deň o 20.29 hodine odpisuje žalobcovi: „V tejto situácii, keď je zakázané vychádzať, by bolo lepšie, keby si návštevu absolvoval v náhradnom termíne, keď sa situácia zlepší“. O 20.45 hodine žalobca oznamuje žalovanej: „Nikdy si žiaden náhradný termín neumožnila, maríš styk, zneužívaš situáciu, na ničom sa s tebou dohodnúť nedá. Zajtra odovzdanie na námestí o 14h podľa NO“. O 21.17 hodine žalovaná odpovedá: „navrhla som ti náhradný termín, keď sa situácia zlepší, zákaz vychádzania platí z nejakého dôvodu, aby sa každý chránil pred ochorením a neohrozoval iných“. V čase o 21.20 hodine žalobca odpovedá: „Tvoje návrhy náhradných termínov sú účelová záležitosť, a čisté klamstvo ako všetko ostatné, čo produkuješ. Zajtra o 14h námestie, rešpektuj uznesenie súdu“. Dňa 24.10.2020 o 13.45 hodine posla žalobca žalovanej SMS správu v znení: „Som na námestí“, v čase o 14.01 hodine v znení: „Je po 14 h, kde si s B.? Čakám na námestí“, v čase o 14.03 hodine : „Volal som Ti, nedvíhaš a nereaguješ na moje SMS“, v čase o 14.10 hodine v znení „Budem nútený privolať policajnú hliadku, opäť maríš styk“, v čase o 14.29 hodine v znení: „Som pred domom, odovzdaj mi syna“.

4. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil a v konaní nebolo sporné, že dňa 24.10.2020 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom v tento deň v čase od 14.00 hodiny do 17.00 hodiny v neprítomnosti matky, a to na vymedzenom mieste a matka bola povinná dieťa na styk pripraviť a styk umožniť. Medzi žalobcom a žalovanou prebehla dňa 23.10.2020 komunikácia prostredníctvom SMS (viď bod 7 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie - poznámka odvolacieho súdu). Súd prvej inštancie po vyhodnotení týchto skutkových okolností dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk dieťaťa s otcom v deň 24.10.2020, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo teda o nesplnenie si preventívnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú by nesplnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť podľa právoplatného rozhodnutia súdu. Žalovaná preto zodpovedá za škodu podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka.

5. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť dňa 24.10.2020 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Bolo preukázané, že žalobca sa v uvedený deň na miesto stretnutia so synom dostavil, dôkazom toho je i nahlásenie udalosti žalobcu na políciu a následné podanie trestného oznámenia. Niet takisto pochyb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta svojho bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na styk so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená, ktorá skutočnosť vyplýva jednak z povahy plnenia právnej povinnosti a jednak z jej postoja uvádzaného v SMS komunikácii. Žalovaná bez existencie ďalšieho objektívneho dôvodu vyhodnocuje uznesením vlády SR uložený zákaz vychádzania aj na stretnutie otca so synom, ktorý argument podľa názoru súdu prvej inštancie nemôže predstavovať objektívnu prekážku brániacu uskutočnenia styku. Uznesenie vlády č. 678 z 22.10.2020 týkajúce sa rozšírenia opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu upravovalo okrem iného výnimky zo zákazu vychádzania pod bodom A2, medzi ktoré výnimky patrila aj cesta za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný a cestu späť (bod 8). Cesta rodiča za dieťaťom na stretnutie, ktoré je upravené súdnym rozhodnutím, je takouto starostlivosťou o blízku osobu, a to bez akéhokoľvek preukázania odkázanosti takejto starostlivosti (§ 28 Zákona o rodine). Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu v deň 24.10.2020.

6. Pokiaľ ide o rozsah žalobcom vynaložených nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie sa zaoberal účelnosťou použitia vlastného motorového vozidla a nemal pochybnosti o potrebe využitia motorového vozidla žalobcom vzhľadom na ročné obdobie, na útlý vek maloletého dieťaťa - dva roky, čas styku otca s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska otca a miestom stretnutia, na celospoločenskú situáciu ohľadom ochorenia COVID-19, kedy cestovanie individuálnou prepravou bolo zaiste bezpečnejšie. Čas, ktorý mal stráviť otec so synom,

bol časom, ktorý nevyhnutne vyžadoval prepravu motorovým vozidlom, pretože styk nemohol prebehnúť len v mieste prevzatia dieťaťa. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska F. - H. I. do miesta styku F., M. L. J. XX a späť predstavuje vzdialenosť 372 km (napr. N. <M.>). V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km, vid' Opatrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 33,30 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 19.10.2020 do 25.10.2020 1.178 eur na jeden liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6l = 28,272 litrov, 28,282 litrov x 1,178 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 33,30 eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 105,10 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č.283/2002 Z.z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje aj rozhodnutie R 12/90, ďalej rozsudok KS Košice sp. zn.20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020 iné.

7. Z týchto dôvodov žalobe v celom rozsahu vyhovel. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 420 ods. 1, 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Náhradu trov konania súd žalobcovi nepriznal s poukazom na § 257 CSP, keď prihliadol na skutočnosť, že žalobca podáva samostatné žaloby (v čase rozhodovania na OS Prievidza najmenej šesť samostatných žalôb, na upomínacom súde najmenej 22 žalôb), ktorý postup nijako nevysvetlil, pritom mu bolo zrejmé, že uvedené namieta žalovaná. Aj podľa názoru súdu prvej inštancie ide o dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v procesnom správaní samotného žalobcu a v povahe veci. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, ide o totožný okruh sporových strán a veci čiastočne skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania. Pre tieto dôvody súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, i keď by ako prevažne úspešný účastník konania podľa § 255 ods. 1 CSP takýto nárok mal.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalovaná vo veci samej (výrok I.) a žalobca proti výroku o trovách konania (výrok III.).

9. Žalovaná sa podaným odvolaním domáhala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej náhradu trov konania. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h), f) CSP. Uviedla, že v čase, keď malo dôjsť k styku otca s maloletým dňa 24.10.2020, bolo druhý deň v účinnosti uznesenie Vlády SR č. 678 z 22. októbra 2020, ktoré obmedzovalo slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 24.10.2020 do 01.11.2020 v čase od 5.00 hod. do 1.00 hod. nasledujúceho dňa a zavádzalo výnimky zo zákazu vychádzania. Na uvedené reagovala tak, že žalobcovi zaslala SMS, v ktorej uviedla, že nie je možné styk s maloletým zrealizovať v dôsledku zákazu vychádzania nariadeného uznesením Vlády SR, a to deň vopred a navrhla, že styk sa môže uskutočniť v náhradnom termíne. Poukázala na bod A2 č. 8 uznesenia Úradu vlády SR, z ktorého vyplýva, že obmedzenie sa nevzťahuje na cestu za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takúto starostlivosť odkázaný a cestu späť. Podľa jej názoru z predmetného uznesenia Vlády SR jednoznačne vyplýva, že výnimka sa vzťahuje iba na prípad, že ide o blízku osobu, ktorá je na starostlivosť odkázaná, pričom účelom tohto uznesenia je ochrana verejného zdravia, ktorá sa mala primárne docieľať obmedzením styku osôb s osobami nežijúcimi v spoločnej domácnosti a znížením mobility osôb. Dôvodila, že ak by dieťa pravidelne navštevovalo rodiča žijúceho v inej domácnosti, ktorého styk bol zároveň upravený v čase zákazu vychádzania, ide o popretie účelu prijatého uznesenia Vlády SR, a to najmä s poukazaním na skutočnosť, že takúto výnimku neupravovalo. Predložila rôzne spôsoby výkladov uznesenia Vlády SR, v súlade s ktorými postupovala a snažila sa svojou činnosťou obmedziť styk seba a maloletého s osobami nežijúcimi v spoločnej domácnosti, aby ochránila jednak svoje zdravie, ale prioritne zdravie maloletého. Podľa jej názoru i súd prvej inštancie priznal, že mohlo dochádzať k rôznym výkladom predmetného nariadenia, pričom nebolo namieste uplatňovať akýkoľvek reštriktívny výklad výnimiek, ktoré boli ustanovené v uznesení Vlády SR. Skutočnosť, že žalobca sa údajne telefonicky informoval na príslušnom štátnom úrade o možnosti vycestovania za účelom styku s maloletým, nie je dôvodom pre aplikáciu reštriktívneho výkladu. Žalobca

nepreukázal, že by príslušný štátny orgán takéto stanovisko skutočne vydal, pričom jej neoznámil, že sa informoval na príslušnom štátnom orgáne ani o záveroch, ktoré z toho vzišli. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že výnimka zo zákazu vychádzania ustanovená v uznesení Vlády SR pod bodom A2 č. 8 sa vzťahuje aj na styk otca s maloletým, ktorý nebol v čase styku na jeho starostlivosť odkázaný. Nie je preto možné dospieť k záveru, že zodpovedá za vznik škody. Nie je možné dospieť ani k záveru, že porušila prevenčnú povinnosť stanovenú v § 415 Občianskeho zákonníka, nakoľko urobila všetky potrebné preventívne kroky k zamedzeniu vzniku škody na majetku, pričom sledovala ochranu zdravia maloletého, seba a osôb žijúcich s nimi v spoločnej domácnosti a zároveň informovala žalobcu, že je nariadený zákaz vychádzania a navrhla mu náhradný termín styku s maloletým. Splnila si tak všetky preventívne povinnosti, aby nedošlo ku vzniku škody. Deklarovala, že nemala v úmysle zamedziť styku otca s maloletým, ale zabezpečiť ochranu zdravia. Súd prvej inštancie preto nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, keď dospel k záveru, že bola porušená prevenčná povinnosť. Naopak, ona preukázala, že konala tak, aby nedochádzalo ku škode na zdraví a majetku, pričom nebolo preukázané, že konala v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, čo je jedným zo základných atribútov vzniku škody a nebolo preukázané jej zavinenie, čím nedošlo k naplneniu všetkých predpokladov vzniku škody, preto nie je možné vzhľadom na konkrétne časové a miestne pomery rozumne požadovať, aby zachovávali vyšší alebo iný stupeň opatrnosti. Ak súd prvej inštancie vyhodnotil, že mohla od žalobcu žiadať RT PCR test alebo antigénový test, uviedla, že nemala žiadne oprávnenie takéto zdravotné potvrdenie od žalobcu vyžadovať. Považovala za postačujúce upovedomiť žalobcu o nemožnosti realizácie styku v dôsledku zákazu vychádzania, čím si splnila zákonné povinnosti vopred žalobcu informovať o nemožnosti realizácie styku. Záverom zhrnula, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že výnimka zo zákazu vychádzania ustanovená v uznesení Vlády SR pod bodom A2 č. 8 sa vzťahuje aj na styk otca s maloletým, ktorý nebol v čase styku na jeho starostlivosť odkázaný a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uviedol, že si svojvoľne a účelovo vyložila uznesenie Vlády SR a porušila ust. § 415 Občianskeho zákonníka, keď aplikovala legitímny výklad ustanovenia, ktorý je v právnej praxi preferovaný a zároveň vykonala všetky možné kroky k zabráneniu vzniku škody na zdraví a v neposlednom rade aj na majetku, keď vopred písomne formou SMS upovedomila žalobcu o nemožnosti realizácie styku v dôsledku vládnych obmedzení pohybu a pobytu.

10. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdiť a vo výroku III. zmeniť tak, že mu prizná náhradu trov konania. Uviedol, že žalovaná poskytla gramatický výklad uznesenia Vlády SR č. 678 z 22. októbra 2020, ktoré obmedzuje slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 24.10.2020 do 01.11.2020 v čase od 5.00 hod. do 1.00 hod. nasledujúceho dňa, ktorý podľa jej názoru nemôže byť žiadnym spôsobom prekonaný. Poukázal na čl. 41 ods. 4 Ústavy SR, § 28 ods. 1 písm. a), ods. 2 zákona o rodine a uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalovanej o ochranných a preventívnych dôvodoch zabránenia styku maloletého s ním, nakoľko žalovaná dlhodobo bráni v realizácii jeho styku s maloletým. Výklad uznesenia Vlády SR žalovanou je prísne formalistický, pričom je nesporné, že maloletý má právo s ním ako otcom sa stýkať, nakoľko má voči nemu stále rodičovské práva a povinnosti vrátane práva podieľať sa na jeho výchove. Obmedziť alebo zakázať jeho styk s dieťaťom môže iba súd, a to iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Predmetné uznesenie Vlády SR žiadnym spôsobom nevyučuje povinnosť riadne vykonávať právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 38/2021 k obdobnej téme, na stanovisko Slovenskej advokátskej komory vo veci realizácie striedavej osobnej starostlivosti a styku rodičov s deťmi počas pandémie COVID-19. Mal za to, že akýkoľvek svojvoľný výklad žalovanej, že mimoriadna situácia na Slovensku je bez ďalšieho dôvodom na nerešpektovanie súdnych rozhodnutí, je nesprávny. Poukázal na opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR pri ohrození verejného zdravia číslo: OLP/7693/2020 zo dňa 29.09.2020 účinné od 1. októbra 2020, ktoré sa týkalo vstupu osôb na územie SR, kde v bode 4. v časti výnimiek sa uvádzalo, že sa týka osôb, ktoré vstupujú na územie SR z dôvodu realizácie právoplatného súdneho rozhodnutia vo veci vykonávania striedavej starostlivosti rodičov o maloleté dieťa, prípadne práva styku s maloletým dieťaťom, ktorá osoba sa musí preukázať právoplatným rozhodnutím súdu alebo rodičovskou dohodou. Poukázal tiež na vyhlásenie Úradu verejného zdravotníctva SR z 20. marca 2020, v ktorom sa (okrem iného) uvádza, že zo žiadnych opatrení Ústredného krízového štábu SR nevyplýva zákaz styku medzi najbližšími príbuznými. Je preto nesporné, že uznesenie Vlády SR č. 678 z 22. októbra 2020 nevytváralo žiadnu prekážku výkonu jeho styku s maloletým synom, ktorý môže byť obmedzený alebo zakázaný len vtedy, ak si to vyžaduje záujem dieťaťa, pričom ide o tak vážny zásah do výkonu rodičovských práv, ktorým koronavírus v danom prípade nie je. Žalovaná dlhodobo

ignoruje a marí súdne rozhodnutie, ktorým je upravený jeho styk s maloletým, nereaguje na jeho správy a v deň realizácie styku bola vo vzťahu k nemu absolútne pasívna. Zdôraznil, že žalovaná marí jeho styk s maloletým dieťaťom pravidelne, nevidel svojho syna takmer polovicu jeho života, pričom má súdom nariadený a upravený styk s maloletým, ktorý matka marí a obdobným spôsobom zmarila jeho styk so synom viac ako 60-krát. Žalovaná mu prisľúbila termín náhradného styku dokonca aj na súdnom pojednávaní, pričom tento sa nikdy neuskutočnil, lebo mu ho neumožnila.

11. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu poukázala na skutočnosť, že výkladové stanoviská, ktoré žalobca priložil k vyjadreniu, sú datované do obdobia marca a apríla 2020, kedy na území SR nebol vyhlásený zákaz vychádzania ako v čase, keď k tomu malo dôjsť, pričom v dobe, keď malo dôjsť k styku žalobcu s maloletým, teda 24.10.2020, bolo druhý deň v účinnosti uznesenie Vlády SR ohľadne zákazu vychádzania, čo bolo nastolené prvýkrát v histórii moderného Slovenska a nebolo zrejmé, ako tento predpis vykladať. Ďalej uviedla, že svoju prevenčnú povinnosť ustanovenú v § 415 Občianskeho zákonníka neporušila, o nemožnosti realizácie styku z dôvodu zákazu vychádzania žalobcu informovala a navrhla mu náhradný termín styku. Nemala v úmysle zamedziť styk otca s maloletým a spôsobiť mu škodu, ale jej úmyslom bolo ochrániť maloletého a osoby s nimi žijúce v spoločnej domácnosti pred šíriacou sa nákazou. Za správne považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, nakoľko žalobca podal 34 samostatných návrhov, v ktorých sa domáha skutkovo totožných nárokov vyplývajúcich z úhrady cestovných nákladov pri nerealizovaných stykoch. Poukázala na čl. 5 CSP a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyslovila názor, že účelom žalobcom podávaných samostatných žalôb je znevýhodniť ju a spôsobiť jej ujmu.

12. Odvolanie žalobcu smerovalo proti výroku III. o trovách konania, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval ust. § 257 CSP ani s odôvodnením aplikácie tohto ustanovenia. Uviedol, že zákonná sudkyňa v priebehu pojednávania tlmočila informáciu, že nedôjde k spojeniu jeho vecí smerujúcich voči žalovanej, nakoľko každá vec je individuálna, vyžaduje osobitné dokazovanie vzhľadom na povahu nárokov a každý zákonný sudca bude pojednávať v každej jednej veci osobitne. Išlo o konanie vo veci sp. zn. 15C/33/2022. V ten istý deň v dvoch po sebe idúcich pojednávaniach s tými istými účastníkmi tlmočila zákonná sudkyňa záver o nemožnosti spojiť žaloby o zaplatenie náhrady škody a nutnosť pojednávať každú vec zvlášť samostatne z dôvodu individuálneho a osobitného dokazovania a o necelé dve hodiny zákonná sudkyňa mu nepriznala nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že žalobca mal všetky žaloby spojiť do jednej v rámci hospodárnosti konania a žalobca tak podľa názoru súdu neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany. Uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022, č. k. 8C/34/2022-67 bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí vrátane predmetnej veci z dôvodu, že zo spisov je zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní. Táto skutočnosť vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Zdôraznil, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo sústavne, účelovo, bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu mu bráni v styku s maloletým synom, tento procesný postup považuje za jediný možný zákonom ustanovený procesný postup. Pokiaľ súd samostatným rozhodnutím konštatuje, že sa žalobca od začiatku domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie mu nepriznať náhradu trov konania pre jeho procesný postup s poukazom na ust. § 257 CSP. Zástupkyňa žalovanej navrhla nepriznanie náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP až v záverečnej reči, pričom sa nemal možnosť na pojednávaní k tomuto vyjadriť a poukázať tak na nedôvodnosť, nesprávnosť a neopodstatnenosť návrhu, o ktorom mala zároveň žalovaná vedomosť, že je v rozpore s už rozhodnutým procesným postupom súdu vo veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko od neho nemožno žiadnym spôsobom objektívne požadovať želaný procesný postup žalovanej. Ďalej uviedol, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nemožno objektívne spojiť, nakoľko ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým synom, v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia, pričom on sa domáha ochrany vlastných práv náhradou škody za zmarený styk. Požiadavka rozhodnúť o dôvodnosti zmarení desiatok stykov v jednom konaní je objektívne nespĺniteľná najmä z dôvodu odlišných právnych titulov, dôvodov a odlišných skutkových tvrdení žalobcu a žalovanej pri jednotlivých stykoch, a preto vyvstáva otázka, o akej hospodárnosti konania možno hovoriť, ak by sa s vysokou pravdepodobnosťou práve spojením všetkých vecí do jedného konania len predĺžilo rozhodovanie vo veci neprehľadným a zdĺhavým dokazovaním. Zdôraznil, že svojho syna nevidel takmer polovicu jeho

života napriek tomu, že mal vždy súdom právoplatne rozhodnutý a upravený styk, ktorý vždy deň pred stykom alebo aj v deň styku žalovaná ako matka zmarila s nejakou svojou vymyslenou výhovorkou alebo klamstvom, aby nemal možnosť dieťa vidieť a tráviť s ním čas a nevedel sa domôcť ani náhrady zbytočne vynaložených nákladov na cestu za maloletým. Dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je možné, a preto je preukázaná dôvodnosť jeho nároku o náhrade trov konania. Za mimoriadne rozporné, nepresvedčivé, arbitrárne a nezohľadňujúce vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti ako aj jeho postavenie ako rodiča, vidí v tom, že rozsudkom mu síce bol priznaný nárok na náhradu škody, no jediný možný zákonom ustanovený procesný postup súd považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pričom si v tomto protirečí a náhradu trov konania, ktoré musel vynaložiť, aby sa domohol ochrany svojich práv, mu neprizná, pretože podľa názoru súdu jediný možný zákonom ustanovený procesný postup nemôže požívať právnu ochranu. O to viac je nezmyselnejšie, keď samotný súd procesný postup žalobcu predtým legitimizoval.

13. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli, neboli účelne vynaložené s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov, pričom zdôraznila, že neuskutočneniu stykov zväčša predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. Podľa jej názoru nie je daný dôvod nahradiť akékoľvek trovy právneho zastúpenia, ktoré v tomto konaní vznikli, nakoľko žalobca mohol požadovaný nárok uplatniť jedným procesným úkonom v jednom konaní, čím by zabezpečil účelnosť vynaložených trov konania a naplnil by všetky pojmové znaky trov konania v súlade s § 251 CSP. Má za to, že žalobca svojím šikanóznym konaním sleduje cieľ spôsobiť jej škodu, ktorá pozostáva z vynakladania veľkého množstva nákladov na cesty na súdne pojednávania, za právnym zástupcom alebo za podávanie úkonov v každom samostatnom konaní potrebných pre bránenie práva a zároveň jej takéto konanie výrazne vplýva na duševné zdravie. Konaním, v ktorom bol podávaný celý rad rovnakých žalôb, sa zaoberal Ústavný súd ČR vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 988/2012, kde poukázal na skutočnosť, že v prípade formulárových žalôb, ktorých znenie je takmer identické, možno dospieť k záveru, že účelom právneho zastúpenia nie je poskytovanie právnej pomoci, ale parazitovanie na drobných pohľadávkach voči občanom, ktoré boli umelo navyšované do nezmyselnej výšky za účelom zabezpečenia ľahkého zárobku. Takéto správanie bolo vyhodnotené ako zneužitie práva na zastúpenie advokátom, dokonca procesnou šikanou, z ktorého dôvodu nebolo možné trovy procesnej strane priznať, hoci bola v konaní úspešná. Žalobca naplnil svojím konaním znaky zneužitia práva, keď sa rovnakého nároku domáha v 34 konaniach. Poukázala na čl. 5 CSP, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dôvodila, že pokiaľ žalobca nezačína súdne konanie pre ochranu svojho „zdanlivo dovoleného“ subjektívneho práva, ale ho začína s úmyslom získania nedôvodného zisku (napríklad trov advokátskeho zastúpenia na úkor protistrany) s cieľom uškodiť reputácii druhému účastníkovi konania, ide o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Podľa jej názoru žalobca koná účelovo v rozpore s dobrými mravmi, a to tak, že účelom výkonu práva žalobcu je ju znevýhodniť a spôsobiť jej ujmu (psychickú ako i finančnú). Pokiaľ by žalobcovi išlo o náhradu škody za neuskutočnený styk s maloletým synom, mohol podať v roku 2022 jeden návrh na zaplatenie s vyčíslením údajnej škody od roku 2020 až do dňa vyhotovenia návrhu. Svojím konaním žalobca jasne dokazuje, že jeho záujem je poškodiť ju. Ďalej uviedla, že súd prvej inštancie odmietol spojiť veci do jedného konania z dôvodu, že návrhy boli podávané v iných časoch a bežali samostatne, jednotlivé konania boli rozpojované a nebolo účelné ich spájať, preto súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre spojenie daných vecí na spoločné konanie. Žalobca v rozličných časoch podával samostatné návrhy na náhradu škody, čo viedlo ku skutočnosti, že súd v tejto fáze konania nepovažoval za účelné veci spájať.

14. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že tvrdenia v jej vyjadrení nie sú pravdivé, sú účelovo klamlivé. Uviedol, že predmetné návrhy na vydanie platobných rozkazov sú jedinou zákonnou a zároveň správnu možnosťou, ako sa môže domáhať svojho právneho nároku. Dôvodil, že Okresný súd Prievidza doteraz neprávoplatne rozhodol v šiestich konaniach a iba v jednom konaní žalobu zamietol, v ostatných bol úspešný a náhrada škody mu bola priznaná v plnom rozsahu. Poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Prievidza spojil konanie v právnej veci sp. zn. 12C/34/22 a sp. zn. 12C/46/2022, pričom pojednávanie dňa 16.01.2023 bolo zmätočné, neprehľadné, zdĺhavé, v dôsledku mýlenia si len dvoch zmarených stykov počas pojednávania, preto v priebehu pojednávania nezostávalo iné pre zachovanie prehľadnosti a priebehu pojednávania oddeľovať dva zmarené styky ako styk s videom a styk bez videa, pričom sa sudca niekoľkokrát musel opýtať, o ktorom zmarenom styku v danom momente hovorí zástupca žalobcu alebo zástupkyňa žalovanej a rovnako strany sporu

mali niekoľkokrát zmätok pri procesnom útoky a procesnej obrane, čo dokazuje, že spojiť hociktoré obdobné konania do jedného je neprehľadné, zmätočné a nehospodárne. Spojenie len dvoch vecí do jedného konania prinieslo očakávanú neprehľadnosť, nakoľko každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie a rozsiahle dokazovanie a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí, čo i len dvoch, priniesie do konania neprehľadnosť. Poukázal na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022 č. k. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, bol odôvodnený tým, že bude potrebné v konaniach vykonávať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní, je správne a iný procesný postup je nesprávny, zmätočný a nehospodárny. Uplatňovanie jeho práva žalobou o náhradu škody je jediným zákonne možným, vhodným a potvrdeným procesným postupom, preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o trovách konania preto považuje za vnútorne rozporný, arbitrárny, nepresvedčivý a nezohľadňujúci vykonané dokazovanie, kontext okolností a najmä to, že samotný súd procesný postup žalobcu predtým legitimizoval. Domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. potvrdil ako vecne správny a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že žalobca podal už 35 takmer identických podaní, a preto je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v súlade so zásadou účelnosti a zavinenia náhrady trov konania nepriznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Zotrvála na svojich doposiaľ predložených tvrdeniach. Uviedla, že žalobca podáva takéto množstvo návrhov, ktoré sa následne premietajú do samostatných konaní, čo ju neprímerane zaťažuje nielen finančne, ale aj psychicky a neprímerane zaťažuje i konajúci súd. Uviedla, že konajúci súd ani v prípade úspechu žalobcu mu nepriznal náhradu trov konania práve z dôvodov hodných osobitného zreteľa s poukazom na § 257 CSP, s ktorým názorom sa stotožňuje. Pokiaľ žalobca poukazoval na spojenie konaní vedených na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12C/34/2022, ktoré napadli jednému zákonnému sudcovi, súd síce musel rozlišovať dôvody a okolnosti neuskutočnenia styku, avšak pojednávanie prebehlo bez akýchkoľvek problémov a súd rozhodol jedným rozsudkom. Pojednávanie trvalo jednu hodinu a dvadsať jedna minút, zápisnica nezaznamenala akékoľvek problémy, preto tvrdenia žalobcu nie sú pravdivé. K nespojeniu ostatných vecí vedených na Okresnom súde Prievidza došlo z dôvodu rôznych štádií jednotlivých konaní. Zotrvála na názore, že trovy konania neboli žalobcom účelne vynaložené, a preto je v rozpore s princípom spravodlivosti, aby bola zaviazaná na náhradu trov konania.

16. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že inštitút trov konania v civilnom sporovom konaní je ovládaný tzv. záujmovým princípom vyjadreným v § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadreným v § 255 CSP. V danej veci mal v konaní plný úspech. Aplikácia ustanovenia § 257 predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie z vyššie uvedených princípov. Uviedol, že z doterajších 18 konaní vo veci náhrady škody medzi ním a žalovanou mu súd priznal náhradu škody v 16-tich prípadoch, preto, ak sa má hovoriť o šikanóznom správaní jednej strany, je to výlučne žalovaná, ktorá svojim účelovým konaním spôsobuje sťaženie života nielen jemu, ale aj vlastnému maloletému dieťaťu. Za živý a ničím nepodložený výklad práva zo strany žalovanej je tvrdenie, že v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a so zásadou účelnosti a zavinenia náhrady trov konania súdy nepriznávajú nárok na náhradu trov konania v obdobných prípadoch. Argumentácia súdu, že žalobca sa šikanóznym spôsobom domáha súdnej ochrany, čím ide zjavne o zneužitie práva podľa článku 5 Základných princípov CSP a nemôže požívať právnu ochranu, nemá oporu ani v rozhodovacej súdnej praxi. Každá žaloba o náhradu škody vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním, a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí priniesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predĺži rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako 100 zmarených stykov žalobcu s maloletým za uplynulé tri roky ani nie je možné. Spojenie vecí a z toho vyplývajúce iné procesné správanie sa žalobcu do jedného konania preto nedáva žiaden racionálny zmysel. Pravdivé nie je ani tvrdenie žalovanej, že spojenie konaní zo strany Okresného súdu Prievidza bolo odôvodnené rozličnosťou štádií konaní, keď rozhodnutiu o zamietnutí o spojení vecí predchádzalo „grémium“, na ktorom samotná predsedníčka súdu určila, že jednotlivé konania nebudú spojené, ale budú sa pojednávať samostatne z dôvodu, že si každá žaloba o náhrade škody vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym individuálnym a osobitným dokazovaním. Pokiaľ by súd skutočne mal za to, že aj svojim

procesným postupom zneužíva právo a koná v rozpore s dobrými mravmi, mohol veci spojiť sám a bez návrhu v zmysle ustanovenia § 166 CSP.

17. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. potvrdiť podľa § 387 CSP ako vecne správny a v súvisiacom výroku III. o trovách konania zmeniť podľa § 388 CSP.

18. Preskúmaním podaných odvolaní odvolací súd zistil, že aj keď žalovaná v odvolaní uviedla, že svojim odvolaním napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, z obsahu jej odvolania je zrejmé, že odvolaním nenapadla výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd konanie čiastočne zastavil. Žalobca odvolaním výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie nenapadol, preto odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie podanými odvolaniami vo výroku II. napadnutý nebol a je v tomto výroku právoplatný, a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

19. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na upomínací súd domáhal náhrady škody titulom vynaložených nákladov na realizáciu styku s maloletým dieťaťom spočívajúcich v nákladoch v súvislosti s cestou z miesta svojho bydliska, z F. do miesta bydliska dieťaťa, F. a späť na súdom určený styk dňa 24.10.2020. Spornou skutočnosťou nebolo, že styk žalobcu s maloletým dieťaťom bol upravený uznesením Okresného súdu Prievidza, č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020 tak, že otec je oprávnený s maloletým B. sa stykať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14:00 hod. do 17:00 hod. v neprítomnosti matky s tým, že bolo určené miesto prevzatia dieťaťa otcom pred kultúrnym domom v F. L. M. L., kde otec matke po skončení styku dieťa vráti a bol nariadený výkon rozhodnutia.

20. Citované rozhodnutia boli vykonateľné. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Možno logicky dovodiť, že ten komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, teda pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia vydané orgánom verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Pripustenie všeobecnej možnosti neplniť povinnosti uložené vykonateľnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci by viedlo v konečnom dôsledku k anarchii.

21. V danej veci bolo nesporné, že dňa 24.10.2020, kedy malo dôjsť v zmysle právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia k styku žalobcu s maloletým dieťaťom žalovaná styk otca s dieťaťom neumožnila z dôvodu, že dňa 22.10.2020 vláda SR svojim uznesením č. 678 obmedzila slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 24.10.2020 do 01.11.2020 v čase od 05:00 hod. do 01:00 hod. nasledujúceho dňa, pričom zaviedla výnimky zo zákazu vychádzania, keď v časti A2 bod 8 stanovila výnimku - cesta za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takúto starostlivosť odkázaný a cestu späť. Žalovaná si uvedené vyložila tak, že styk otca s dieťaťom nie je možné realizovať. Otcovi dňa 23.10.2020 o 20:29 hod. oznámila, že: „v tejto situácii, keď je zakázané vychádzať, by bolo lepšie, keby si návštevu absolvoval v náhradnom termíne, keď sa situácia zlepší“. Žalobca na styku s maloletým trval, žiadal žalovanú, aby rešpektovala uznesenie súdu s tým, že sa na styk dostaví (viď č.l. 34). Ďalšia SMS komunikácia medzi stranami neprebehla. Žalobca sa na styk s maloletým dostavil v súdom určenej hodine a mieste, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, a to ani po privolaní polície, s ktorou žalobca spísal zápisnicu.

22. Zásadnou odvolacou námietkou matky bolo poukázanie na uznesenie vlády SR č. 678 z 22.10.2020 a jej tvrdenie, že gramatickým výkladom citovaného uznesenia je zrejmé, že výnimka uvedená v uvedenej časti A2 bod 8 sa vzťahovala len na cestu za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takúto starostlivosť odkázaný a na cestu späť, pričom maloletý nebol odkázaný na starostlivosť otca, a preto uvedená výnimka sa na neho nevzťahovala.

23. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že uznesenie Vlády SR č. 678 z 22.10.2020 v časti A2 bod 8 uvádza výnimku z obmedzenia slobody pohybu a pobytu zákazom

vychádzania od 24.10.2020 do 01.11.2020 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod nasledujúceho dňa v znení „... toto obmedzenie sa nevzťahuje na cestu za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný a na cestu späť“, ktorá výnimka sa bez akýchkoľvek pochybností (za použitia jazykového (gramatického), logického, systematického, historického, teleologického a iného výkladu) týkala i cesty rodiča za účelom realizácie styku s maloletým dieťaťom, ktorý bol upravený právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Styk rodiča s maloletým dieťaťom je vždy výkonom rodičovských práv a povinností, a to bez akéhokoľvek preukazovania odkázanosti takejto starostlivosti (§ 28 zákona o rodine), ktoré práva sú garantované v čl. 41 ods. 4 Ústavy SR a možno ich obmedziť len rozhodnutím súdu na základe zákona. Je potrebné zdôrazniť, že k výkladu každého právneho predpisu je nevyhnutné pristupovať predovšetkým podľa zmyslu a účelu konkrétneho právneho predpisu.

24. Žalobca správne poukazoval na skutočnosť, že obmedzenia pohybu a pobytu osôb prebiehali už od marca, apríla 2020, a preto boli všeobecne známe usmernenia hlavného hygienika SR ohľadne tej skutočnosti, že uvedené obmedzenia sa netýkali realizácie striedavej starostlivosti alebo styku rodiča s maloletým dieťaťom. Odvolací súd dodáva, že uznesenia Vlády SR alebo vyhlášky hlavného hygienika SR v súvislosti s COVID-19 boli vždy vopred široko a opakovane medializované vo všetkých druhoch médií vrátane výnimiek, ktoré sa vždy vzťahovali i na realizáciu rodičovských práv vo vzťahu k maloletým deťom. Žalovaná tak bola dostatočne informovaná, že citované uznesenie Vlády SR nemôže tvoriť prekážku styku žalobcu s maloletým. O jej informovanosti v tomto smere svedčí i SMS komunikácia zo dňa 23.10.2020, v ktorej neuvádza, že styk žalobcu s maloletým sa nemôže realizovať z dôvodu uvedeného uznesenia Vlády SR, ale z dôvodu, že by „bolo lepšie, keby (žalobca) návštevu absolvoval v náhradnom termíne“. Na SMS žalobcu, že sa na styk dostaví, nereagovala. Subjektívny výklad uznesenia vlády SR žalovanou v tomto súdnom konaní považoval odvolací súd za účelový.

25. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé 3 predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá.

26. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, umožniť dňa 24.10.2020 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým dieťaťom. Žalovaná svojim úmyselným zavineným konaním zmarila styk otca (žalobcu) s maloletým dieťaťom, vedela, že svojim konaním a neumožnením stretnutia žalobcu s maloletým poruší právo žalobcu na styk s dieťaťom, a teda poruší jej povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. Žalobca preukázal, že sa na styk s maloletým v určený deň dostavil dôvodne motorovým vozidlom, preukázal príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou, ktorá mu vznikla a spočívala v cestovných nákladoch z F. do F. a späť. Pokiaľ ide o výšku škody, odvolací súd poukazuje na bod 22 až 24 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) a konštatuje, že žalovaná výšku škody žiadnym spôsobom nespochybovala.

27. Pokiaľ odvolateľka uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) a dôvodila, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil splnenie jej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukazuje na bod 19 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa citovaného zákonného ustanovenia vôbec neposudzoval, ale aplikoval ust. § 420 Občianskeho zákonníka keď mal za to, že išlo o priame porušenie právnej povinnosti žalovanou. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje z dôvodov uvedených v bodoch 23 až 26 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

28. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo výroku I. potvrdil.

29. Žalobca podal odvolanie proti súvisiacemu výrok III. o trovách konania. Súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania nepriznal s poukazom na § 257 CSP, keď dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia videl v procesnom správaní žalobcu a v povahe veci, keď žalobcovi nič nebránilo podať žalobu a uplatniť svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, nakoľko

ide o totožné škody, totožný okruh sporových strán a veci čiastočne skutkovo súvisiace, preto dôvodil, že ide o zjavné zneužitie práva podľa čl. 5 základných princípov CSP, ktoré nemôže požívať ochranu.

30. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

34. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sice sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo z časti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

35. Súčasťou obsahu spisu je rozhodnutie súdu prvej inštancie č.k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí (uvedených vo výroku uznesenia) vedených pred támojším súdom vrátane tohto súdneho konania (15C/34/2022). V uvedenom rozhodnutí súd prvej inštancie (okrem iného) skonštatoval, že konania sa jednak nachádzajú v rôznych štádiách, jednak v uvedených konaniach uplatňuje žalobca nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovanou (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia styku - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou, bol zákaz vychádzania), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej prebieha a je predpoklad, že žalobca si naďalej bude uplatňovať nároky na tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní.

36. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, podľa názoru odvolacieho súdu, že sám súd prvej inštancie rozhodnutím o nespojení vecí (žalôb žalobcu na náhradu škody) dospel k záveru, že spojenie týchto vecí do jedného konania nie je hospodárne, je neefektívne v dôsledku rôznych skutkových tvrdení strán sporu a nemožnosti rozhodnúť na jednom pojednávaní. Postup žalobcu, ktorý sa ochrany svojich práv domáhal samostatnými žalobami, potom nie je možné vyhodnotiť ako šikanózný resp. ako zjavné zneužitie práva podľa čl. 5 Základných princípov CSP. Je nesporné, že žalobca si samostatnými žalobami uplatňuje nároky na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia so svojim synom, pričom v konaniach sú produkované rôzne skutkové tvrdenia tak zo strany žalobcu, ako aj žalovanej, líšiace sa rôznymi dôvodmi neuskutočnenia stretnutia - styk sa neuskutočnil z dôvodu nariadenia vlády SR č. 678 zo dňa 20.10.2020 - prípad danej veci, maloletý styk odmietal, maloletý bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou, maloletý bol chorý a podobne. Navyiac v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly, rôzna je i dôkazná situácia a právne posúdenie. Navyiac je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca nie je vo všetkých žalobách podaných proti žalovanej z dôvodu nerealizovaného styku s maloletým synom úspešný a v týchto prípadoch je žalovanej priznaná náhrada trov konania prvoinštančným i odvolacím súdom (napr. sp. zn. 17Co/9/2023, 5Co/48/2023, 5Co/59/2023), keď súdy rozhodovali podľa zásady úspechu v konaní vyjadrenej v ust. § 255 CSP. Vzhľadom na uvedené, zohľadniac i zásadu rovnakého postavenia strán sporu v súdnom konaní (čl. 6 Základných princípov CSP), odvolací súd zastáva názor, že aplikácia ust. § 257 CSP v danej veci súdom prvej inštancie nebola dôvodná.

37. V prejednávanej veci mal žalobca vo veci samej plný úspech, keď súd prvej inštancie výrokom I. žalobe vyhovel (neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti –výrok II.), a preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP (tzv. zásada úspechu) za použitia čl. 4 CSP s odkazom na § 142 ods. 3 O.s.p. účinného do 30.06.2016.

38. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov konania (výrok III.) zmenil tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

40. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).